

ĐẠO TRÀNG PHÁP HOA

Đường đất đỏ gồ ghề với những khu vườn Chè bạt ngàn đưa mọi người đến đạo tràng Pháp Hoa, huyện Di Linh. Chùa không xa thành phố lắm, từ chợ Di Linh, chỉ cần đi thêm một khoảng đường là đến khúc rẽ vào chùa. Từ xa đã thấy một mái nhà lợp tôn, chung quanh bao phủ bằng những tấm bạc màu xanh nước biển. Nét đặc biệt của chùa không phải là sự xây dựng vì chùa còn rất nghèo, mà chính là hình ảnh xanh tươi trải dài quanh chùa với những vườn cà phê và lá chè. Dù nằm gần thành phố, con đường thiền hành của đạo tràng Pháp Hoa vẫn là những con đường đất đỏ, đượm sự mộc mạc và chân tình của người dân quê.

Cách đây mấy tháng, được lá thư của nhà báo Nguyễn Đắc Xuân, viết về sự thật của cô Tâm Hiền và vùng đất tên A Ru, Diêu Liên không kinh ngạc lắm vì đã biết một phần nào vấn đề. Diêu Liên quen cô Tâm Hiền trong lần về làm từ thiện năm 2005. Cô tâm sự nhiều về cái làng A Ru của Cô và muốn kết nghĩa chị em với Diêu Liên. Diêu Liên cũng như nhiều Phật tử khác, muốn đến tận nơi xem xét đạo tràng A Ru ngõ hầu có thể giúp đỡ, nhất là muốn tạo điều kiện cho những người dân tộc thiểu số có nơi sinh hoạt và tu tập đàng hoàng. Qua phim ảnh đã được gởi đi nhiều nơi, cô Tâm Hiền đối với mọi người như một vị Bồ Tát, đang hướng dẫn một đạo tràng hàng ngàn người dân tộc thiểu số ở một nơi tên là A Ru, thuộc huyện A Lưới, nằm sát biên giới Việt Lào.

Đã nhiều lần Diêu Liên đề nghị với Cô để được về trực tiếp thăm đạo tràng A Ru, Cô đã lẩy nhiều lý do từ chối khôn khéo. Lần cuối cùng Cô từ chối khéo bằng một hình ảnh đẹp là sẽ mượn 2 chú Voi của dân làng, từ trong rừng ra đón Diêu Liên lên thăm bằng trong những tháng khô ráo. Thời gian của Diêu Liên ở Việt Nam có hạn, cuối cùng cũng phải rời Việt Nam, chưa một lần có cơ hội biết thực về một vùng đất tên A Ru. Những người bạn ở Việt Nam cũng vậy, không về thăm A Ru được vì không có người dẫn đường. Trong khoảng thời gian này, Diêu Liên biết một số bạn bè nhờ Diêu Liên chuyển giúp Cô chi phí xây trường học và cầu cống. Những chương trình này đã không được thực hiện vì trên thực tế, không hề có một nơi gọi là A Ru nằm sát biên giới Việt Lào.

Những hình ảnh đi kinh hành quanh rừng chè với tiếng niệm Phật A Di Đà của những người dân tộc thiểu số mà phần lớn chúng ta được xem là đạo tràng của chùa Pháp Hoa, thuộc huyện Di Linh, được hướng dẫn bởi hai Ni Sư Minh Hiền và Huệ Đức. Cô

Tâm Hiền về đây mượn đạo tràng này để làm một đoạn phim và gọi đó là A Ru, trong phim không hề quay tên chùa, ngôi chùa và những vị tu sĩ ở chùa này. Diệu Liên đã về đây thưa chuyện cùng quý Ni Sư, tìm hiểu kỹ càng, không hề có những công trình trường học và cầu cống ở đây như lời kêu gọi của Cô

Những ngày trước Tết Đinh Hợi, Diệu Liên và Minh ghé về thăm anh Nguyễn Đắc Xuân. Anh đang bị bệnh, dù vậy cũng vui vẻ tiếp đón hai em, hàn huyên tâm sự nỗi lòng. Khi nhắc đến chuyện A Ru, thay vì lo lắng sẽ có nhiều hội đoàn, nhất là các chùa ở hải ngoại, tiếp tục giúp đỡ những chương trình của cô Tâm Hiền mà không rõ sự thật của vấn đề, mọi người quyết định sẽ ghé về thăm đạo tràng Pháp Hoa ở Di Linh. Sẽ đích thân phát quà và tìm hiểu thêm về những chương trình ở đây, qua đó, giới thiệu đến mọi người một đạo tràng thật sự mà đã được gởi đến khắp nơi qua tên A Ru. Đây là cuộc hành trình thiết thực, hầu mong có thể cống hiến đến mọi người về một nơi tu hành thanh tịnh của người dân tộc thiểu số, Ở đó, những người dẫn dắt là những vị Bồ Tát đáng kính.

Vừa xong ba ngày Tết, Diệu Liên và Minh thuê xe lên đường vào Nam để chuẩn bị bay về Canada. Nhân đó ghé về Di Linh thăm đạo tràng Pháp Hoa như dự định. Anh Xuân vì bệnh tình không đi được, gởi tấm lòng theo với cuộc hành trình. Dù số tiền từ thiện còn lại của Diệu Liên quá ít ỏi so với số người ở đạo tràng Pháp Hoa, nhưng không biết làm sao hơn vì những số tiền khác đã chi dụng cho những chương trình có dự án.

Diệu Liên gọi vào Pháp Hoa, được gặp hai ni sư Minh Hiền và Huệ Đức. Quý Ni Sư hoan hỷ giúp Diệu Liên mua sắm những phần quà ở địa phương, Diệu Liên không cần đem theo gì ngoài số tịnh tài đã báo trước.

Trời Di Linh vào buổi trưa thật nắng, Xe dừng lại bên chùa, ni sư Minh Hiền ra chào hỏi và mời mọi người vào bên trong. Ở đây, một đạo tràng đông đúc những người dân tộc thiểu số đã đứng sẵn, chấp tay đón khách trong sự yên lặng thật dễ thương. Chúng tôi chấp tay cúi đầu đáp lễ. Dù đã được ni sư Minh Hiền báo trước sẽ không có nhiều Phật tử cũng như các em vì chúng tôi đến thăm vào ngày thứ sáu, mọi người còn bận rộn và các em thì đến trường; vậy mà nhìn số người trong chánh điện cũng làm chúng tôi cảm động vô cùng. Chúng tôi thấy bên cạnh những em bé và người già, còn có những phụ nữ cùi con bên hông đến chùa lễ Phật, họ ngồi thật yên lặng, đôi mắt xem xét những người khách từ xa mới đến.

Chùa Pháp Hoa, thuộc huyện Di Linh, tỉnh Lâm Đồng, nằm gần chợ Di Linh,. Chùa có một chánh điện nhỏ với tượng đức Bổn Sư. Phía trước chánh điện là một cái rạp đủ chỗ cho vài trăm Phật tử ngồi tụng kinh và thọ thực, có bàn thờ nhỏ với tượng Phật đồng, trần nhà bằng mái tôn, vách bằng những hàng rào lưới B40, bọc quanh là những tấm bạc màu xanh che mưa nắng, Đường đất đỏ gồ ghề phía trước với những khu vườn Chè và Cà Phê bạt ngàn hai bên

Sau những lời chào hỏi ân cần, sư Minh Hiền hướng dẫn đạo tràng bằng những lời tụng kinh và cầu nguyện cho bữa cơm trưa. Các Phật tử người dân tộc theo lời hướng dẫn, tụng kinh và mật nguyện trước khi dùng cơm một cách rành rẽ và thanh tịnh. Buổi trưa của họ là cơm trắng và mì gói, 4 người mới được một gói mì ăn liền. Họ ăn ngon lành và yên lặng.

Sau khi dùng cơm xong, Ni Sư Minh Hiền thỉnh chuông cho đạo tràng chuẩn bị đi kinh hành. Các em nhỏ được đứng trước với những chiếc mõ và chiếc khánh trên tay. Ngày xưa, những chiếc mõ của các em chỉ là những cái gáo Dừa khô, các em được đi kinh hành quanh vườn Chè bằng tiếng gõ của vỏ Dừa, mộc mạc và dễ thương. Hôm nay các em đã được các chùa tặng những chiếc mõ nhỏ, âm thanh hòa nhịp rất thanh tịnh. Vì được sự hướng dẫn thuần thực của các Ni sư, các em và cả đạo tràng đi kinh hành quanh điện Phật rất nhịp điệu. Những bước chân của các em như có mang theo âm nhạc, hòa điệu với câu niệm Phật A Di Đà.

Sau khi đi kinh hành xong, Ni Sư mời mọi người tập trung lại để được phát quà. Quà đặt vào một góc rạp, mỗi người sẽ được 10 kg gạo, 4 gói bột ngọt, 2 gói muối, 2 gói đường, 2 chai xì dầu, 1 thùng mì gói, bánh kẹo cho các em và 10,000 đồng. Khác với những nơi Diêu Liên đã phát quà trước đây, đạo tràng Pháp Hoa rất yên tĩnh, người được phát quà tập trung về rất hiền lành, không chen lấn. Họ từ tốn đứng vào hàng và từ tốn đến nhận quà một cách chân thật. Đó là nét quý giá mà Diêu Liên tìm thấy ở đây, sự nghèo khó mà có tu tập vẫn tạo được những nét đặc thù của nó.

Trong buổi gặp gỡ đầu tiên, hai Ni sư với khuôn mặt mộc mạc và nụ cười niềm nở của người tu sĩ miền núi, đã cho Diêu Liên một cảm giác gần gũi như từng là đệ tử của chùa từ lâu. Ni sư Minh Hiền quê ở Tiền Giang, ni sư Huệ Đức quê ở Bạc Liêu; hai sư cùng độ tuổi gần 70. Quý Sư về đây từ năm 1970, lập chùa Pháp Hoa để cùng nhau tu

tập và rồi do nhân duyên, đã cảm hoá được đồng bào dân tộc ở đây, ngôi chùa 2 chị em ẩn tu bây giờ đã có đến hàng trăm người đồng tu học.

Hai ni sư đã nhiệt tình trả lời những câu hỏi của Diệu Liên, những câu hỏi có liên hệ đến sự tu học của đạo tràng Pháp Hoa, những công tác từ thiện của chùa cũng như những khó khăn của Chùa gặp phải. Diệu Liên cũng đã thưa chuyện với quý Sư về cô Tâm Hiền và được xác nhận rõ ràng là Cô đã về đây xin phát quà, quay phim như đã nói ở trên.

Phật tử thực tập pháp môn Tịnh Độ tại đạo tràng chùa Pháp Hoa gồm có 4 bảng: bảng Klong-Trao có 82 gia đình, bảng Di Linh Thượng có 29 gia đình, bảng Hàng Làng có 49 gia đình, và Liên Đàm có 1 gia đình. Số gia đình ở tại mỗi bảng nhiều hơn, nhưng trên đây là số gia đình đã thọ tam quy, ngũ giới và tham dự ngày thọ Bát Quan Trai mỗi tháng tại chùa. Sư cho biết ưu điểm của người dân tộc là mỗi kỳ tu học thì cả vợ chồng con cái lớn bé đều đi hết, đi tu là đi nguyên cả nhà . Tổng cộng có tất cả 161 gia đình với 292 nam và 385 nữ, trong đó có 241 học sinh từ mẫu giáo đến đại học. Có 4 em đang học ở cấp cao đẳng và đại học theo 3 ngành: Nông Lâm, Xã Hội Nhân Văn, Trung cấp Y .

Họ là người dân tộc Kho, sinh sống trong xã Gung Rê, thuộc Hàng Làng, huyện Di Linh, tỉnh Lâm Đồng. Theo anh K'Sem, pháp danh Thiện Hải cho biết, dân tộc Kho có mặt ở đây đã lâu lắm rồi. Vào thời Pháp thuộc có hai nhà kinh doanh, một người quốc tịch Pháp và một người quốc tịch Ý, về đây khai rừng. Họ đã biến vùng đất này thành đồn điền cà phê và dân làng tại đây trở thành công nhân của họ. Sau năm 1975, hai thương gia này bỏ về nước để đồn điền lại cho chính quyền địa phương.

Trong 3 tháng an cư Kiết Hạ, mỗi tuần Ni sư tổ chức dạy giáo lý vào ngày thứ Bảy, và thọ Bát Quan Trai vào ngày Chủ Nhật, từ 7 giờ sáng đến 3 giờ chiều. Chương trình này đã được nhóm cô Cúc ở thị trấn Đức Trọng cúng dường cơm trưa. Bữa cơm được chia ra làm từng mâm, mỗi mâm có 4 người, trung bình mỗi bữa ăn có từ 80 đến 100 mâm. Thức ăn quá khiêm tốn, mỗi phần từ 2000 đến 2500 vnd. (17cents US) Tổng chi phí 1,000,000 vnd (\$63 Usd), gồm 100 kg gạo giá 500,000 vnd, và 500,000 vnd còn lại là tiền thức ăn cho 400 Phật tử. Sở dĩ chi phí cho thức ăn quá thấp là vì nhóm cô Cúc đã xin rau trái từ các bạn hàng ngoài chợ.

Sư còn cho biết trong một năm có hai tháng 11 và 12, toàn bộ đồng bào ở đây sẽ tập trung vào việc đi hái cà phê thuê cho người ta, thời gian này không về chùa tu tập.

Dù biết rõ chính xác đạo tràng Pháp Hoa ở Di Linh là hình ảnh chân thật đã được dựng trong phim của cô Tâm Hiền qua lời tâm sự của hai cô Minh Hiền và Huệ Đức, Diệu Liên và Minh vẫn tiếp tục tìm hiểu thêm về những công trình của cô Tâm Hiền ở đây, để đối chiếu với những sự giúp đỡ của bạn bè trong thời gian qua, cũng như tìm hiểu thêm cuộc sống của người dân tộc thiểu số, qua đó có thể làm được gì giúp đỡ họ.

Buổi trưa nắng chói, hai anh Thiện Hải và Thiện Phẩm, người dân tộc, đưa chúng tôi đi khắp vùng để thị sát. Ở đây gần thành phố nên cuộc sống tương đối, đã có sẵn 2 trường học được xây dựng bởi chính phủ, rất khang trang và sạch sẽ, trường trung học Phan Bội Châu, trường mẫu giáo Hàng Làng, và một trường mầm non bằng gỗ do dân lập, đã có mặt lâu rồi. Về cầu cống thì chỉ có một chiếc cầu gỗ mà người dân ở đây làm tạm để bắt qua một con rãnh nhỏ, ngoài ra cầu lớn cũng được nhà nước xây dựng đàng hoàng. Chúng ta sẽ không tìm thấy bất cứ một công trình nào của cô Tâm Hiền ở đạo tràng này. Riêng cuộc sống của người dân tộc vẫn nghèo khổ, đặc biệt là những gia đình nằm sâu trong núi, có một vài gia đình với mái nhà nghèo nàn, rất xứng đáng được đưa vào chương trình “Nhà Tình Thương”. Về hệ thống nước sạch, ở đây người dân tộc dùng nước giếng, vì là vùng cao nguyên nên giếng nước phải đào rất sâu, chi phí có thể lên đến 4 triệu đồng mỗi cái. Đặc điểm của giếng nước ở đây là vài gia đình có thể dùng chung một cái vì họ ở khá gần nhau.

Dù thế gian có những lừa lọc, những dối dang, những hư ảo của nó, thì bên cạnh khi nào cũng có những nét trong sáng và tươi mát. Những tia nắng ấm đầu Xuân xin đem về với mọi người là hình ảnh hiền hòa và trang nghiêm của một đạo tràng người dân tộc, trong đó hai Ni Sư như những Bồ Tát hoá hiện, đem giọt nước cam lồ về tưới lên những nẻo phiền. Xin mời những bạn gần xa về đây để cùng nhau tô điểm cho đạo tràng càng thêm thanh tịnh. Cùng nhau góp thêm một bàn tay để cho suối từ bi khắp nơi khơi nguồn tuông chảy. Tiếng kinh chiều chân thành và thanh thản sẽ lắng đọng và đưa chúng ta vào cõi miền thường.

Đầu Xuân Đinh Hợi

Diệu Liên